

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 sierpnia 2013 r.,

sprawy : M. A. skazanego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

P. O. skazanego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

R. A. skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 lutego 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 26 kwietnia 2012 r.,

postanowił

- I. oddalić kasacje obrońców skazanych jako oczywiście bezzasadne;**
- II. obciążyć skazanego R. A. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- III. zwolnić skazanych M. A. i P. O. od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne;**
- IV. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu, adwokata S. K., Kancelaria Adwokacka, oraz adwokata Ł. R., Kancelaria Adwokacka, kwoty po 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % należnego podatku**

**VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz
skazanych M. A. i P. O.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2012 r., , uznał następujących oskarżonych za winnych:

1/ oskarżonego M. A. za winnego:

- przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 300 stawek dziennych przy ustaleniu, że wysokość jednej wynosi 10 zł;
- przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;
- przestępstwa z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazał go na karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu, że wysokość jednej wynosi 10 zł;
- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzono temu oskarżonemu łączne kary 6 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 400 stawek dziennych przy ustaleniu, że wysokość jednej wynosi 10 zł;

2/ oskarżonego P. O. za winnego:

- przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu, że wysokość jednej wynosi 10 zł;

3/ oskarżonego R. A. za winnego:

- przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go na karę 3 lat i 6 miesięcy

pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu, że wysokość jednej wynosi 20 zł.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych. Po ich rozpoznaniu Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 18 lutego 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a/ odnośnie do oskarżonego M. A.:

- w zakresie przypisanego mu w ust. XVII wyroku przestępstwa sprecyzował okres jego popełnienia, a następnie za podstawę skazania i wymiaru kary przyjął art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w brzmieniu obowiązującym od dnia 21 lipca 2006 r. do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;
- dokonał korekty zaliczenia na poczet łącznej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;

b/ odnośnie do oskarżonego R. A.:

- w zakresie przypisanego w ust. XXIII wyroku przestępstwa zmienił opis tego czynu, dokonał jego prawnej kwalifikacji z art. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu, że wysokość jednej wynosi 20 zł;

c/ utrzymał w mocy wyrok w całości w zakresie dotyczącym oskarżonego P. O. oraz w pozostałej części co do M. A.

Kasacje od tego wyroku wnieśli obrońcy skazanych.

Obrońca skazanego P. O. zarzucił na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. wyrokowi Sądu odwoławczego rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez zaaprobowanie przez Sąd Apelacyjny dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego A. U., podejrzanego M. K. i oskarżonego P. O.;
- art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. wskutek błędnej oceny dowodu z zeznań świadka S. K. dokonanej przez Sąd Apelacyjny;
- art. 6 k.p.k. poprzez niemożność bezpośredniego skonfrontowania przez oskarżonego P. O. wyjaśnień M. K.;

- art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieustosunkowanie się przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego P. O. w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu przez Sąd Okręgowy, iż oskarżony P. O. wytworzył 1,5 litra aminy;
- art. 13 § 2 k.k. i 14 § 2 k.k. poprzez zaaprobowanie przez Sąd Apelacyjny obrazy tych przepisów prawa materialnego przez Sąd Okręgowy pomimo, że ich zastosowanie było obligatoryjne w odniesieniu do oskarżonego O.;
- art. 53 ust. 2 w zw. z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt. 35 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wskutek zaaprobowania przez Sąd Apelacyjny wadliwej wykładni pojęcia „wytwarzanie”, stanowiącego znamię czynu zabronionego określonego w art. 53 ust. 2 w/w ustawy, dokonanej przez Sąd Okręgowy;
- art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wskutek błędnej wykładni przez Sąd Apelacyjny pojęcia „współsprawstwo w popełnieniu czynu zabronionego”;
- art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego określonej w tym przepisie, wobec skazania O. wyłącznie na podstawie pomówień jednego oskarżonego oraz jednego podejrzanego, przy braku innych dowodów wskazujących na sprawstwo tego skazanego.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie wyroków sądów obydwu instancji i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu przestępstwa, względnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca skazanego R. A. na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. zarzucił wyrokowi rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

1/ naruszenie art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaaprobowanie przez Sąd odwoławczy błędnej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Okręgowy, co nastąpiło z pominięciem swobodnej jego oceny, zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W przekonaniu autora kasacji konsekwencją tego uchybienia jest stanowisko Sądu Apelacyjnego, iż ustalenia Sądu Okręgowego

w zakresie przypisanego R. A. czynu zabronionego są prawidłowe, mimo tego, że zostały one oparte na bezpodstawnym daniu wiary wszystkim wyjaśnieniom A. U., chociaż wyjaśnienia te w zakresie czynu zarzucanego R. A. nie zostały potwierdzone i zweryfikowane przy pomocy innych dowodów;

2/ naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolne, a nie swobodne, rozważenie zarzutu apelacji obrońcy R. A. w zakresie ustaleń ilości BMK, jaką ten skazany miał przekazać A. U., co doprowadziło w konsekwencji do nieprawidłowego zaaprobowania przez Sąd Apelacyjny ustaleń Sądu Okręgowego, iż R. A. przekazał 19 litrów BMK, mimo tego, że ustalenia sądu *meriti* zostały dokonane z naruszeniem przepisów postępowania, gdyż w swoich wyjaśnieniach U. podawał sprzeczne informacje co do ilości tej substancji przekazanej mu przez R. A.;

3/ w konkluzji obrońca wniósł o uchylenie wyroków sądów obydwu instancji i uniewinnienie skazanego R. A. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Apelacja obrońcy skazanego M. A. została oparta o przepis art. 523 § 1 i 2 k.p.k. i zarzucała wyrokowi rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1/ art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i zasady obiektywizmu, wyrażającego się w stwierdzeniu, iż przeprowadzone w trakcie postępowania dowody - w szczególności oględziny miejsc produkcji środków psychotropowych oraz opinie dotyczące ujawnionych w toku tychże oględzin dowodów - potwierdzają współudział skazanego A. w zarzucanych przestępstwach;

2/ art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez nieuzasadnione pominięcie przy ustalaniu podstawy faktycznej wyroku dowodów nie potwierdzających wyjaśnień współoskarżonego U., a dotyczących istotnych okoliczności, a mianowicie wyników opinii dotyczących śladów biologicznych i daktyloskopijnych, zeznań świadków J. B., T. L. i M. W., jak również poprzez błędną ocenę całokształtu zebranych dowodów, w oderwaniu od treści

wyjaśnień A. U., świadczących o braku sprawstwa A. odnośnie wytwarzania środków odurzających;

3/ naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. przez nieustosunkowanie się w wystarczający sposób w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego do zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy M. A., a dotyczących:

- braku jakiegokolwiek potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym opisywanego w wyjaśnieniach A. U. faktu wytwarzania przez skazanego A. środków odurzających;
- treści wyjaśnień A. U. świadczących o braku sprawstwa po stronie skazanego A. odnośnie wytwarzania środków odurzających;

4/ w konkluzji obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części dotyczącej skazanego M. A. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w pisemnej odpowiedzi na kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wszystkie kasacje okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało ich oddaleniem w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

W przedmiotowej sprawie skargi kasacyjne w istocie rzeczy zmierzały do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd pierwszej instancji – i generalnie zaakceptowanej w wyniku kontroli apelacyjnej przez Sąd odwoławczy – oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Nie zawierają one żadnych tego rodzaju zarzutów procesowych, które mogłyby wskazywać, iż Sąd odwoławczy przy rozpoznaniu poszczególnych apelacji naruszył treść art. 433 § 2 k.p.k., bądź art. 457 § 3 k.p.k., a zarzuty kasacyjne stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych. Postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją odwoławczą, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń w sądach pierwszej i drugiej instancji. W przedmiotowej sprawie kasacje zostały skonstruowane w taki sposób, iż zarzuty dotyczą w istocie wprost wyroku sądu pierwszej instancji, zaś poprzez ich powiązanie z zarzutem naruszenia przez sąd odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., ich autorzy starali się

doprowadzić do poddania ocenie przez Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy. We wszystkich trzech kasacjach wysunięto przede wszystkim zarzuty dotyczące zaaprobowania oceny dowodu z wyjaśnień współskazanego A. U., co miało doprowadzić do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, zasady obiektywizmu oraz art. 2 Konstytucji RP. Należy podkreślić, iż zarzuty te stanowią powielenie argumentacji przedstawionej uprzednio w apelacjach. Sąd odwoławczy na stronach 23-33 uzasadnienia w sposób szczegółowy i drobiazgowy odniósł się do przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny wyjaśnień U., wykazując, że argumenty, które wysunęli skarżący sprowadzają się w istocie do polemiki z oceną zarówno tych wyjaśnień jak i wyjaśnień pozostałych oskarżonych. Procedujące sądy miały także na względzie i ten fakt, że dowód z tzw. pomówienia współoskarżonego, należy poddać szczególnie wnikliwej ocenie. Analiza wyjaśnień kilkakrotnie przesłuchiwanego M. K., podobnie jak i A. U., pomawiających w swoich wyjaśnieniach pozostałych oskarżonych, przeprowadzona została w sposób prawidłowy i zgodny z obowiązującymi przepisami postępowania. Dowody z pomówień tychże współoskarżonych, zawarte w bardzo szczegółowych wyjaśnieniach (k.422-431, 2377-2382 i inne), w powiązaniu z pozostałymi dowodami, w tym - z wynikiem eksperymentu procesowego, wynikiem ekspertyzy laboratoryjnej z dnia 3 czerwca 2011 r., opinii z badań daktyloskopijnych oraz zeznań świadków Z. K., M. N. i M. W. - dają podstawy do stwierdzenia, że zarówno sąd *meriti*, jak i sąd odwoławczy, dokonał ich oceny w sposób zgodny ze wskazaniami art. 7 k.p.k. i z zasadami określonymi w art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.

Sąd Apelacyjny odniósł się także do kwestii dowodów, które miałyby zaprzeczyć, jakoby M. A. brał udział w inkryminowanych zdarzeniach. Skarżący powołuje się w tym zakresie przede wszystkim na wyniki opinii biologicznych i daktyloskopijnych oraz zeznania świadków J. B., T. L. i M. W., którzy nie potwierdzili, że widzieli oskarżonego w miejscu, gdzie produkowano amfetaminę. Odnosząc się do zarzutów w tym zakresie Sąd Apelacyjny wskazał, że osoby udostępniające nieruchomości, rzeczywiście mogły nie widzieć - poza A. U. - innych osób biorących udział w procesie produkcji, bowiem były wówczas nieobecne, co też wynika wprost z ich zeznań.

Co więcej, jak słusznie podkreśla Sąd Apelacyjny, podejmowanie tego rodzaju działań, jak sprzeczne z prawem wytwarzanie środków psychotropowych, sprzyja temu, by nie afiszować się z taką działalnością i wszelkie czynności podejmować z zachowaniem ostrożności. Tego rodzaju wnioski nie może zostać uznany za nielogiczny. Także brak śladów linii papilarnych nie świadczy o sprzeczności wyjaśnień U. z tymi dowodami. Wynik opinii stwierdza jedynie, że nie wykryto śladów pochodzących od konkretnej osoby. Odnosnie braku wyjaśnienia, czyje ślady biologiczne znajdują się na zabezpieczonej masce ochronnej, Sąd odwoławczy uznając ten zarzut za chybiony wskazał, że nie jest rolą sądu orzekającego zbieranie dowodów przeciwko innym osobom, nieobjętym danym postępowaniem (strona 29-30 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego O., Sąd Apelacyjny miał także na względzie podnoszoną w apelacji kwestię rzekomego pomówienia skazanego O. przez U. z uwagi na konflikt na tle finansowym (str. 34 uzasadnienia). W tym aspekcie odniesiono się do ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji, który w pisemnym uzasadnieniu wskazał, że ani z wyjaśnień O., ani z wyjaśnień A. F. nie wynikało, aby pomiędzy tymi oskarżonymi, a U. dochodziło do konfliktów o podłożu finansowym. Brak też jakiegokolwiek dowodu w sprawie, aby oskarżony O. zainwestował w produkcję amfetaminy. Ponadto, jak słusznie podkreślił Sąd *meriti*, nielegalna produkcja narkotyków ma ścisły związek z rozliczeniami, skoro istotą tego rodzaju procederu jest uzyskanie w krótkim czasie znacznych korzyści majątkowych.

Nie oznacza to jednak, że U. pomówił skazanego O. – i to wyłącznie z powodów finansowych (strona 34 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego). Uwadze Sądu odwoławczego nie umknęła także podnoszona w apelacji obrońcy oskarżonego A. kwestia rzekomych sprzeczności w wyjaśnieniach A. U. odnośnie ilości BMK. Na stronie 37 uzasadnienia Sąd Apelacyjny wskazał, że ilość 19 l. BMK pojawiła się w wyjaśnieniach U. składanych po przemyśleniu w areszcie, zaś około 20 l. na rozprawie głównej. Trafnie uznał Sąd, że różnice te są niewielkie i nie mają znaczenia dla oceny zachowania oskarżonego A.

Na uwzględnienie nie zasługuje także argumentacja zawarta w kasacji obrońcy skazanego O., jakoby brak bezpośredniej konfrontacji oskarżonego z takim

dowodem obciążającym, jakim były wyjaśnienia M. K., stanowił rażące naruszenie art. 6 k.p.k. przez Sądy obydwu instancji. W kwestii prawidłowości procedowania w tym zakresie szczegółowo wypowiedział się Sąd Apelacyjny na stronach 20-23 uzasadnienia, wskazując powody, dla których niemożliwe było bezpośrednie przesłuchanie M. K. Co więcej, skarżący pominął istotny fakt, że dowody z wyjaśnień współoskarżonych A. U. i M. K. zostały ocenione w kontekście innych dowodów, w tym m. in. wyników eksperymentu procesowego, wyników ekspertyz oraz zeznań świadków. obrońca zwrócił uwagę na wybiórcze fragmenty wyjaśnień współoskarżonych, nie zważając na całokształt dowodów, które wpłynęły na prawnokarłą ocenę zachowań skazanych.

obrońca skazanego P. O. ponowił w kasacji także zarzut naruszenia prawa materialnego, do którego obszernie ustosunkował się Sąd odwoławczy na stronach 41-43 uzasadnienia. Podnoszone kwestie związane z wykładnią znamienia „wytwarzanie środka odurzającego”, podobnie jak i związane z działaniem w ramach współsprawstwa oraz w ramach usiłowania nieudolnego, były wówczas przedmiotem szczegółowych rozważań i nie ma potrzeby ponownego odnoszenia się do nich. Wystarczy poprzestać na konkluzji, że stanowisko tam wyrażone, Sąd Najwyższy również obecnie w pełni akceptuje. Podobnie jako oczywiście bezzasadny jawi się zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., przedstawiony w kasacji obrońcy skazanego P. O., polegający na błędnej ocenie zeznań świadka S. K., dokonanej przez Sąd Apelacyjny.

Z akt sprawy wynika, że Sąd Apelacyjny dopuścił na podstawie art. 452 § 2 k.p.k. dowód z zeznań świadka S. K. na okoliczności wskazane w apelacji obrońcy (k. 3078-3079, t. XVI). Relacje świadka zostały następnie poddane wnikliwej analizie i ocenie Sądu odwoławczego (strona 36-37 uzasadnienia). Podnoszone w kasacji kwestie, w których skarżący twierdzi, że zeznania świadka są w pełni wiarygodne i potwierdzają, iż skazany O. nie mógł brać udziału w przestępczym procederze, są jedynie przyjętą linią obrony i korzystną dla skazanego interpretacją zeznań świadka. Należy zwrócić uwagę, iż Sąd Apelacyjny nie odmówił wiary tymże zeznaniom i nawet wskazał, że okoliczności podniesione przez S. K. zostały opisane szczerze i rzeczowo. Nie oznacza to jednak, że ówczesny tryb życia skazanego uniemożliwiał mu obecność w pobliskich miejscowościach, odnośnie

których świadek wypowiedziała się, że nie wie, czy oskarżony tam był. Nie zważając na argumentację Sądu odwoławczego, skarżący po raz kolejny przedstawił własną ocenę dowodu, podejmując polemikę ze stanowiskiem tego Sądu. Podobnie jako oczywiście bezzasadne jawi się stanowisko obrońcy skazanego O., dotyczące obrazy przez Sąd Apelacyjny art. 457 § 3 k.p.k., a to wskutek nieustosunkowania się do zarzutu apelacji odnośnie bezpodstawnego przyjęcia przez Sąd I instancji, że oskarżony ten wytworzył 1,5 litra aminy. Godzi się zwrócić uwagę, iż zarzut z pkt XV aktu oskarżenia dotyczył właśnie wytworzenia tej substancji oraz 2500 gram amfetaminy, zaś Sąd Okręgowy w pełni uznał winę oskarżonego, przypisując mu w ust. XX wyroku popełnienie zarzucanego czynu. Sąd Apelacyjny uznał wszystkie zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego O. za bezpodstawne i utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji. Analiza całości uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego jasno wskazuje, iż Sąd ten odnosił się kolejno do wszystkich zarzutów podniesionych w poszczególnych apelacjach. Skoro więc uznał ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego odnośnie do P. O. za w pełni trafne i przekonujące oraz zaaprobował dokonaną w tym zakresie ocenę materiału dowodowego, jest rzeczą oczywistą, że w konsekwencji uznał za słuszne przypisanie oskarżonemu przestępstwa popełnionego w sposób opisany w zarzucie aktu oskarżenia i w stosunku do wskazanego tam rodzaju oraz ilości substancji psychotropowej. Niemniej jednak należy wskazać, że w szczególności na stronach 26 – 31 uzasadnienia Sąd Apelacyjny podniósł argumenty przemawiające za trafnością stanowiska Sądu I instancji, w części odnoszącej się do P. O.

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy oddalił kasacje obrońców skazanych w trybie art. 535 § 3 k.p.k., jako oczywiście bezzasadne.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego w stosunku do skazanego R. A. orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., obciążając nimi skazanego, natomiast na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., zwolniono od nich skazanych P. O. i M. A. O wynagrodzeniu dla obrońców skazanych M. A. i P. O. – adwokatów S. K. i Ł. R. - za sporządzenie i wniesienie kasacji, rozstrzygnięto na podstawie § 2 ust. 3 i § 14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.